

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně **Z. V.**, zastoupené Mgr. Lukášem Seibertem, advokátem se sídlem Sokolská třída 1204/8, Ostrava-Moravská Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1/376, Praha 2, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2014 č.j. MPSV-UM/21613/14/4S-MSK, ve věci zamítnutí žádosti o příspěvek na živobytí,

t a k t o:

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

III. Odměna advokáta **Mgr. Lukáše Seiberta** se určuje částkou **4.719,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě do 60ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žalobkyni byla zamítnuta žádost ze dne 17.9.2014 o dávku pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí z důvodu, že není osobou v hmotné nouzi, neboť jí předmětná dávka byla odejmuta podle ust. § 49 odst. 5 zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi (dále jen zphn).

[2] Žalobkyně v zákonné lhůtě dne 19.12.2014 podala u zdejšího soudu žalobu proti v záhlaví označenému rozhodnutí, ve které uvedla, že předmětným rozhodnutím byl porušen zákon č. 111/2006 Sb., a proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla zrušena a odpůrce byl zavázán povinností jí nahradit náklady řízení ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí považuje za nesprávné z důvodu, že ji lze posuzovat za osobu pro hmotnou nouzi dle jejího nízkého příjmu, zdravotního stavu, sociální a finanční situaci. Správní orgán pochybil, jestliže nevyzval společně posuzovanou osobu. Došlo ke složité finanční situaci u ní z důvodu odejmutí dávek tří měsíců.

[3] Dne 23.2.2015 žalobkyně požádala, aby jí byl pro toto řízení ustanoven právní zástupce. Soud po provedeném řízení žádosti vyhověl a usnesením ze dne 23.3.2015 č.j. 20Ad 86/2014-24 ustanovil zástupce z řad advokátů, jak v záhlaví uvedeno.

[4] Žalovaný k žalobě dne 9.2.2015 zpochybnil důvodnost žaloby, setrval na zákonnosti napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout a vyslovil, že souhlasí, aby bylo rozhodnuto bez jednání.

[5] Žalobkyně nesouhlasila s rozhodnutím věci bez ústního jednání, proto bylo rozhodnuto u jednání soudu dne 21.10.2015, ke kterému se však nedostavila. Přítomen byl toliko její právní zástupce, nedostavil se ani zástupce žalovaného.

II.

[6] Napadeným rozhodnutím žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 10.10.2014, č.j. 546460/2014/OOI, kterým byl dle ust. §. 3 odst. 1 písm. h), § 61 a § 67 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále ne zphn), o nepřiznání dávky pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí na základě žádosti ze dne 17.9.2014, potvrdil. V odůvodnění žalovaný uvedl, že v souvislosti s tím, že odvolatelce byla s účinností od 1.8.2014 odejmuta dávka pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí, a to na základě § 49 odst. 5 zphn, ji nelze považovat za osobu v hmotné nouzi, a to dle ust. § 3 odst. 1 písm. h) cit. zákona. Vzhledem k tomu, že odvolatelka nedoložila na písemnou výzvu doklady potřebné k posouzení nároku na dávku na měsíc srpen 2014, a nedostavila se k osobnímu jednání s panem V. B., byla dávka v souladu s ust. § 49 odst. 5 cit. zákona od 1.8.2014 odejmuta.

III.

[7] Z obsahu správních spisů bylo zjištěno, že žalobkyně dne 17.9.2014 podala žádost o příspěvek na živobytí, kdy v žádosti za společně posuzované osoby uvedla jen svého syna M. Založeno je rozhodnutí téhož správního orgánu z 18.9.2014 o odejmutí příspěvku na živobytí od 1.8.2014 dle ust. § 49 odst. 5 cit. zákona. Dne 10.10.2014 vydáno rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na živobytí z důvodu, že ji nelze považovat dle § 3 odst. 1 písm. h) cit. zákona za osobu v hmotné nouzi. Téhož dne sepsáno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kde žalobkyně poukázala na svou nepříznivou sociální situaci.

[8] Ve svém písemném podání ze dne 16.10.2015 se žalobkyně omluvila z jednání a současně uvedla, že žádá, aby se prokázaly její výdaje na bydlení, poukázala na své nízké příjmy, dále, že pan B. nebyl osobou společně posuzovanou pro dávku pomoci v hmotné nouzi, nebyl její druh, jen kamarád, nehospodařila s ním, nežila a nepřispíval jí na domácnost a současně vyslovila nesouhlas s výpočtem nákladů v rozhodnutí ze dne 26.1.2015 č.j. MPSV-UM/10047/14/43-MSK.

[9] Soudu z jeho rozhodovací činnosti, konkrétně ze spisu sp. zn. 20Ad 84/2015, je známo, že rozhodnutím žalovaného ze dne 19.11.2014 č.j. MPSV-UM/20672/14/4S-MSK, byl příspěvek na živobytí odňat dle ust. § 49 odst. 5, § 61 a § 67 zphn ode dne 1.8.2014. Uvedené rozhodnutí bylo k žalobě přezkoumáno a žaloba dne 21.10.2015 zamítnuta (věc byla soudem projednána bezprostředně před tímto jednáním).

[10] Podle ust. § 3 odst. 1 písm. h) zákona č. 111/2006 Sb. nestanoví-li tento zákon jinak, osobou v hmotné nouzi není osoba, která je osobou, které byla dávka odejmuta podle § 45 odst. 2 nebo § 49 odst. 5, nebo s ní společně posuzovanou osobou, a to po dobu tří kalendářních měsíců následujících po kalendářním měsíci, ve kterém byla dávka odejmuta. Je nepochybné, že byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 18.9.2014, č.j. 507765/2014/OOI odejmut příspěvek na živobytí od 1.8.2014 z důvodu porušení ust. § 49 zákona o pomoci v hmotné nouzi (doručeno dne 20.10.2014) a toto rozhodnutí bylo potvrzeno i žalovaným správním orgánem dne 19.11.2014 rozhodnutím č.j. MPSV-UM/20672/14/4S-MSK. Jak uvedeno v odstavci [9] tohoto rozsudku, žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2014 ve věci odejmutí příspěvku na živobytí byla zamítnuta. Soud neshledal pochybení správního orgánu v této věci, jestliže příspěvek na živobytí k žádosti ze dne 17.9.2014 správní orgán nepřiznal. Základním východiskem pro posouzení nároku na dávku v hmotné nouzi je zjištění, zda posuzovaná osoba se nachází v hmotné nouzi. Zákon o pomoci v hmotné nouzi však stanoví i případy, kdy osoba v hmotné nouzi není bez ohledu na výši jejích příjmů a výdajů, a takovou situací, jak uvedeno v úvodní větě tohoto odstavce, je stav, kdy byla dávka odejmuta podle § 49 odst. 5 cit. zákona. Jestliže žalobkyni byla rozhodnutím ze dne 19.11.2014 č.j. MPSV-UM/20672/14/4S-MSK, dávka příspěvek na živobytí odejmuta z důvodu porušení povinností dle § 49 odst. 5 cit. zákona, pak s odvoláním na ust. § 3 odst. 1 písm. h) cit. zákona žalobkyni po dobu tří kalendářních měsíců následujících po kalendářním měsíci, ve kterém byla dávka odejmuta, tato nenáleží. Soud tak přisvědčil právnímu názoru správních orgánů.

[11] Soud se nezabýval důvody uvedenými žalobkyní v podání ze dne 16.10.2015, neboť tyto nemají vliv na předmětnou věc. V tomto řízení nebylo možno posuzovat

příjmy a výdaje za účelem posouzení stavu hmotné nouze, nýbrž východiskem bylo rozhodnutí o odejmutí příspěvku na živobytí dle ust. § 49 odst. 4 zphn. Důsledkem toho je, že po dobu tří měsíců následujících po kalendářním měsíci, ve kterém byla dávka odejmuta, nelze ze zákona osobu považovat za osobu v hmotné nouzi, a to ani při znalosti příjmů a výdajů posuzované osoby. Nelze tak zohlednit skutečné výdaje za bydlení či vyhodnocovat soužití žalobkyně s panem B., neboť tyto skutečnosti nemohou ovlivnit skutečnost, že rozhodnutím ze dne 19.11.2014 č.j. MPSV-UM/20672/14/4S-MSK, dávka příspěvek na živobytí byla odejmuta z důvodu porušení povinnosti dle § 49 odst. 5 zphn.

[12] Krajský soud hodnotil nejen napadené rozhodnutí, ale i zákonnost správního řízení, které předcházelo vydání napadených rozhodnutí, dle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

V.

[13] O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., podle nichž má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně neměla v řízení úspěch a úspěšná žalovaná nemá právo na náhradu ze zákona.

[14] Ustanovený právní zástupce požadoval na náhradě nákladů řízení zaplatit částku 4.719,- Kč, sestávající se z odměny za tři úkony právní služby, a to převzetí věci a studium spisu dne 20.10.2015 a účast u jednání dne 21.10.2015, dále třikrát paušál á 300,- Kč plus 21 % DPH ze základu daně 3.900,- Kč. Požadovaná částka byla advokátovi přiznána, tedy za tři úkony, a to převzetí věci včetně nahlížení do spisu dne 15.10.2015, dále nahlížení do spisu přede dnem jednání soudu dne 20.10.2015 a účast u jednání soudu dne 21.10.2015 (§ 9 odst. 2, § 7 bod 3, § 11 odst. 1 písm. b/ a g/ vyhl. č. 177/1996 Sb., v platném znění), dále třikrát paušál dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky (3krát 300,- Kč), tj. **900,- Kč**. S ohledem na skutečnost, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, byla částka 3.900,- Kč navýšena o 21 % (**819,-**) na celkovou částku 4.719,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[15] Výrok IV. tohoto rozsudku je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8 věta první za středníkem s.ř.s., dle kterého ustanovenému zástupci hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 21. října 2015

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně